

neupotřebitelným, nebo se přičí výslovné podmínce. Na zrušení smlouvy lze žalovati, i když podstatná vada je odstranitelnou a podnikatel je ochoten ji odstraniti. Při vadách nepodstatných nemůže se domáhati zrušení smlouvy, nýbrž může žádati opravu a dílo odmítnouti na tak dlouho, dokud se oprava nestala. Slevu úplaty může vždy žádati, ať už je vada podstatnou, či nepodstatnou, odstranitelnou, či neodstranitelnou, vyjímajíc případ nepatrného snížení hodnoty. Opravu díla lze žádati, může-li ji podnikatel díla provést bez nepoměrného nákladu. Objednatel, jenž se rozhodl žádati opravu díla, může dodatně žádati snížení ceny, nebo (při podstatné vadě) i zrušení smlouvy, dal-li podnikateli díla přiměřenou lhůtu k opravě s prohlášením, že po jejím marném uplynutí opravu odmítá, nebo pak-li se oprava nezdařila (rozh. čís. 5270 a 12262 sb. n. s.). Přísluší tedy objednateli, jemuž bylo dodáno vadné dílo, volba, zda chce se domáhati zrušení smlouvy, opravy díla, či pouhého snížení úplaty. Rozhodl-li se však pro zrušení smlouvy a uplatnil-li je žalobou nebo námitkou, nemůže soud mu přiznati nárok na opravu, nebo na nárok na zmenšení úplaty (§ 405 c. ř. s.), neboť tyto nároky bez návrhu příjemce díla nemůže soud vzíti v úvahu. Opačný názor odvolacího soudu je tudíž právně mylný. Poněvadž však rozsudek prvního soudu sice zjistil, že zařízení pivovaru, kromě míchadla, bylo dodáno do konce roku 1928, avšak nemá zjištění, kdy byla provedena jeho montáž a nezjistil, zda a kdy žalovaný tu kterou vadu vytkl, nedá se posouditi, zda zachována byla lhůta § 933 odst. 2 obč. zák. po případě smluvená doba garanční k vytýkání vad určená. Při tom nesmí se přehlédnouti, že vzal-li dodavatel díla toto zpět k opravě, přerušuje se tím (uznáním) lhůta k uplatnění nároku na slevu, nebo (ukáže-li se vada neodstranitelnou) i k uplatnění nároku na zrušení smlouvy (odstoupení od smlouvy) (viz Ehrenzweig § 323 str. 230) a že dodáním díla opraveného počíná běžeti nová lhůta k vytýkání vad. První soud usoudil v jednotlivých případech, že žalovaný pozbyl vzdáním se nároku na správu. Pokud jde o vzdání se provedené mlčky, nutno rozeznávati nárok na splnění smlouvy a nárok ze správy. Přijal-li objednatel dílo nemaje vědomosti o jeho vadách jako splnění smlouvy, zanikl tím jen nárok na splnění smlouvy; zůstal mu však nárok na správu pryštící z vad díla, neboť nárok ze správy předpokládá přijetí díla; nelze však z něho bez dalšího dovozovati vzdání se nároku ze správy. Tu je potřebí zjistiti okolnosti, které nepřipouštějí pochybnosti o úmyslu objednatelově zrušení smlouvy neuplatnění (§ 863 obč. zák.), jako na př. používání zařízení po delší dobu. První soud dále přesně nezjistil předpoklady pro uplatnění jednotlivých vad (podstatnost, odstranitelnost atd.), nezjistil, zda žalovaný ve všech případech odmítá placení vůbec a zda namítá úplné zrušení smlouvy, či zda žádá a to ve kterých případech žádá pouze opravu díla nebo slevu úplaty. Zůstalo tudíž posavadní řízení kusým a neúplným.

Čís. 14717.

K § 9 min. nař. čís. 191/12 ř. z.

Platnost úmluvy licenciáta koncese s třetí osobou, jíž se tato zavazuje objednávat u jednotlivých půjčovn filmů vlastním jménem a na vlastní účet a je dodávati licenciátu k předvádění.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1935, Rv I 78/34.)

První žalovaná je majitelkou licence biografu »Nebe«. Druhý žalovaný je zapsán jako její zástupce v licenčním katastru. Žalovaní popřeli svou povinnost k zaplacení za žalované žalobkyni postoupené pohledávky, ježto sporné filmy neobjednala ani první žalovaná, ani je neobjednal druhý žalovaný jako její zástupce v licenčním katastru zapsaný, a uvedli, že filmy ty objednal Václav J., s nímž první žalovaná sjednala úmluvu o výhradním dodávání filmů pro biograf »Nebe«, podle níž byl Václav J. povinen objednávat u jednotlivých půjčoven filmy sám vlastním jménem a na svůj vlastní účet a dodávat je k předvádění biografu »Nebe«. Žalobkyně nepopřela toto tvrzení, má však za to, že ujednání o dodávce filmů s Václavem J-em uzavřené je nicotné podle § 9 min. nař. ze dne 18. září 1912 čís. 191 ř. z., takže se ho žalovaní nemohou dovolávat. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Paragraf 9 min. nař. čís. 191/12 ř. z. nezakazuje ujednání smlouvy, jakou uzavřela první žalovaná s Václavem J. a nelze smlouvu o dodávání filmů podřadit pod pojem propachtování provozu licence, o němž § ten mluví, neboť při takovémto propachtování jde o provoz biografu pachtýřem ve vlastní režii a na vlastní účet; že by tak tomu bylo bývalo u Václava J., žalobkyně ani netvrdila. Jsou proto bez významu veškeré vývody dovolatelčiny, pokud se opírají o nicotnost smlouvy o dodávání filmu mezi první žalovanou a Václavem J. uzavřené tvrzenou po rozumu § 9 uvedeného min. nařízení a netřeba při řešení sporného případu přihlížeti k právním hlediskům vysloveným v plenárním rozhodnutí čís. 13846 sb. n. s. Že by tato úmluva se přičila dobrým mravům a byla proto podle § 879 obč. zák. nicotná, jest tvrzení nemající v přednesu žalobkyně a výsledcích řízení náležité opory. Ježto Václav J. podle této smlouvy byl zavázán objednávat filmy vlastním jménem a na svůj účet, jde o objednávku sporných filmů na jeho vrub a nikoliv na vrub žalovaných.

Čís. 14718.

Pouhým sdělením adresy sjednateli již známé nevzniká zprostředkovateli nárok na provisi, byť se sjednatel zavázal zaplatiti provisi i tehdy, když mu zprostředkovatel »nabídne věc známou a on (sjednatel) jeho činnost v tomto směru neodmítne«.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1935, Rv I 223/34.)

Žalovaný zavázal se zaplatiti žalobci provisi, najme-li místnost žalobcem mu doporučenou, i tehdy, bude-li mu jím nabídnutá místnost známa a on činnost žalobcovu neodmítne. Opíraje se o toto ujednání, domáhá se žalobce na žalovaném zaplacení slíbené provise, tvrdě, že mu nabídl k nájmu krám, jež žalovaný také najal. Proti žalobě namítl žalovaný,